

ת"פ 10524/05/18 - מדינת ישראל נגד נסים סעאידה, שאדי דאר חג

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 10524-05-18 מדינת ישראל נ' סעאידה(עצור
בפיקוח) ואח'

בפני כבוד השופט אבי לוי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים 1.נסים סעאידה (עצור בפיקוח)
2.שאדי דאר חג

גזר דין

כללי

הנאשמים שלפניי, נסים סעאידה ושאדי דאר-חג', נותנים את הדין על ביצוען של שתי עבירות שאותן עברו בצוותא: **נשיאת נשק והובלתו שלא כדין**, בניגוד לסעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין (להלן: "**חוק העונשין**" או "**החוק**"); **החזקת נשק שלא כדין**, בניגוד לסעיף 144(א) רישא וסיפא לחוק.

עובדות ההרשעה

עובדות ההרשעה הן פשוטות: שני הנאשמים הם חברים, המתגוררים ביישוב פורידים. ביום 23.4.18 **החביא הנאשם 1 נשק מסוג "קרל גוסטב", מחסנית ושמונה כדורים** בגבעה, הסמוכה ליישוב פורידים. בשעות הצהריים של היום האמור, נפגשו השניים ונסעו ברכב חשמלי (מסוג "קלאב-קאר" שבבעלות הנאשם 2) לעבר המקום בו הוחבא הנשק. **הנאשם 1 הוציא משם את הנשק והתחמושת והשניים הובילו אותם ברכב הנ"ל לעבר הבית**. בהגיעם בסמוך לבית, ניגשו השניים לרכב טויוטה (בבעלות הנאשם 2) אשר חנה במקום. **הנאשם 1 החביא את הנשק מתחת לכסא הנוסע ומסר את התחמושת לנאשם 2**. **האחרון הכניס את התחמושת לתוך קופסת-סיגריות שאותה החביא בתא, הנמצא סמוך למושב הנהג ברכב**.

בשעת ערב של אותו היום נפגשו השניים בסמוך לבית. בהמשך, **הנאשמים הובילו את הנשק והתחמושת ברכב מהבית לעבר גבעה הסמוכה לבית-הספר התיכון** בפורידים. זמן קצר אחר-כך, הגיעו כוחות משטרה למקום ובמהלך חיפוש שנערך ברכב תפסו את הנשק והתחמושת.

יומיים לאחר מעצרים, כשהיו במעצר בתחנת חדרה, **הנאשמים סיכמו שימסרו פרטים כוזבים במהלך חקירתם דהיינו, שטרם מעצרים, נשק הושלך לתוך רכבם בידי אדם אחר**. במהלך השיחה ביניהם, נאשם 2 אמר לנאשם:

עמוד 1

"העיקר תיצמד לגרסתך ותישאר על אותה גרסה". בהמשך לכך, בחקירה שנערכה לנאשם 1 בו-ביום, **שינה האחרון את גרסתו ומסר לחוקר ידיעה כוזבת ברוח האמור לעיל.**

תסקירי שירות-המבחן

שני הנאשמים הם אנשים צעירים (יילידי 1988); לפיכך, הוזמנו תסקירים מאת שירות-המבחן בעניינם. בפועל, הוגשו שני תסקירים ביחס לכל אחד מהשניים. להלן יובאו עיקריהם.

תסקיר מיום 21.10.18 בעניינו של הנאשם 1

האמור במי שהוא רווק כבן 20, אשר התגורר עם אמו בפורידס ועבד בענף הבנייה. אביו נפטר כתוצאה מתאונת עבודה בגיל 44 לפני כשנה וחצי. הנאשם השלים לימודיו התיכוניים ועובד בקביעות מאז. מות האב השפיע על מצב-רוחו ועל תפקודו באורח מהותי. רצונו לבסס את מעמדו כדמות אב חזקה בבית הביא אותו להתרועע עם חברה שולית ולצרוך סמים ואלכוהול.

הנאשם נטל אחריות למעשיו ואותם ביצע, לדבריו, כשהיה תחת השפעת אלכוהול אותו צרך בכמויות גדולות. מקור המעשים בהעדרה של דמות-אב אשר הביא אותו להתנהג באורח עברייני ופורץ-גבול. הוא הביע בושה ואכזבה מהתנהלותו ומבטא רצון עז לערוך שינויים חיוביים בדפוסי חשיבותו והתנהלותו. הוא שולל שימוש נוכחי בסמים ובדיקות-סמים אישורו דבריו. לדבריו, הפסיק גם את צריכת האלכוהול מאז מעצרו. השירות לא זיהה נזקקות טיפולית בתחום התמכרות.

להערכת השירות, חוויית המעצר, מעצר-הבית והתנאים המגבילים חידדו אצלו את גבולות המותר והאסור אך, בשל מאפייני אישיותו מצא לנכון השירות להציע לו קשר טיפולי כדי לקדם את מצבו האישי ולשם רכישת כלים חלופיים תקינים להתמודדות במצבים מורכבים, המעלים אצלו סיכון.

השתלבות בקבוצה טיפולית עשויה להפחית את הסיכון להישנות מעשים דומים. משכך, ציין השירות כי טרם בשלו התנאים למתן המלצה סופית ומגובשת בעניינו של הנאשם. התבקשה דחייה בת 3 חודשים לצורך שילובו של הנאשם במערך הטיפול; אשר במהלכן נערכו לו בדיקות שתן לבירור שימוש בסמים.

תסקיר משלים בעניינו של הנאשם 1 מיום 17.1.19.

בתסקיר המשלים צוין, כי בתקופה שמאז הפקת התסקיר הקודם, נבדקו בדיקות שתן שניתנו ע"י הנאשם ונמצאו נקיות מסמים. צוין בתסקיר, שבמטרה לאפשר שיקום מיטבי, החליטו הנאשם ואימו להעתיק את מקום מגוריהם לאזור עראבה, הרחק מההשפעות השליליות בסביבת המגורים המקורית, ובקרבת בני-משפחתו המורחבת, המהווים עבורו גורמי-תמיכה. הנאשם שיתף פעולה באופן מלא עם השירות בתקופת הדחייה והביע רצון להשתלב במערך הטיפול בשירות, הפעם בעכו. נערכה לו פגישת היכרות עם מנחת הקבוצה הטיפולית; הקבוצה צפויה הייתה להתחיל את פעילותה ביום 22.1.19.

התרשמות השירות מרצינות ובשלות מצדו של הנאשם לערוך שינוי באורחות חייו התחזקה. גבר הסיכוי לשיקום על-פני הסיכון להישנות התנהגות עבריינית.

המלצת השירות בעניינו הינה, אפוא, להטלת צו מבחן לשנה וחצי, שבמהלכה ישולב הנאשם במערך הטיפול של השירות לצד הטלת מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות "שיחדד עבורו את גבולות החוק".

תסקיר שירות המבחן בעניין הנאשם 2 מיום 2.10.18.

האמור בנאשם בן כ-21 שנים, אשר התגורר בפורידיס במסגרת משפחה נורמטיבית ועבד במפעל בקיסריה במשך שנה עד למעצרו. הוא השלים 12 שנות-לימוד במגמת מכונאות-רכב. עברו נקי. צוין בתסקיר, שהוא נטל אחריות חלקית לביצוע העבירות שבעשייתן הורשע, טען ששתה אלכוהול עובר לביצוע המעשים וטען שלא ידע, שהנשק מצוי אצל שותפו. הוא טען, כי לא עשה כל שימוש בנשק ולא תכנן לעשות בו שימוש. הוא ביטא בוושה וחרטה על מעשיו. הוא ציין, שעמד מנגד, שכן רצה להפגין התנהלות אמיצה וגברית כשראה את הנשק בידי חברו. מאז מעצרו, הפסיק, לדבריו, את הרגלו לצרוך אלכוהול. הנאשם ביטא נכונות לעבור תהליך אבחון וטיפול בתחום האלכוהול ואכן הופנה לעמותת "אפשר". הוא אכן שולב בפעילויות האגודה הנ"ל והגיע לפגישות באופן סדיר. המטפלים בעמותה אבחנו שימוש לרעה באלכוהול והמליצו על טיפול פרטני לשם זיהוי מצבי סיכון והתמודדות עימם.

שירות-המבחן מנה את גורמי הסיכון המתקיימים בעניינו: חומרת העבירות, קושי בקבלת אחריות מלאה, הגיל הצעיר והשלב ההתפתחותי הבלתי-בשל בו הוא מצוי וכן, מאפייני אישיות הכוללים קושי בהצבת גבולות. כן מנה השירות גורמי סיכוי: היעדר עבר פלילי, אורח חיים יציב, משפחה נורמטיבית, הזעזוע שחווה כתוצאה ממעצרו ושיתוף הפעולה שלו עם עמותת "אפשר".

גם בעניינו ניתנה המלצה לדחיית הדיון לצורך מעקב אחר שילובו בהליך טיפולי בתחום הנשק במסגרת השירות.

תסקיר משלים בעניינו של נאשם 2 מיום 17.1.19.

נמסר שהוא הגיע ל-8 מתוך 10 המפגשים שאותם קיימה הקבוצה (היעדרויותיו הוצדקו); מדבריו בקבוצה, עולה קבלת אחריות על המעשים והבנת הפסול שנעוץ בהם. צוין, כי הוא הגיע בהתמדה למפגשים; הוא מגלה מודעות להשפעת צריכת האלכוהול על התנהלותו; כיום, הוא איננו צורך אלכוהול ובורר קשריו החברתיים בקפידה. צוין גם, כי קיימת חשיבות בהמשך התהליך הטיפולי. לפיכך, המליץ השירות על המשך השתתפותו בהליכים באמצעות הטלת צו מבחן לשנה. הומלץ גם על הטלת מאסר בעבודות שירות מה שיהווה ענישה מוחשית והרתעתית בגין חריגתו מגבולות החוק. שילוב השניים יניב, לדעת שירות-המבחן, סיכוי של ממש לשיקום ושינוי בהתנהלות.

ראוי להדגיש בשלב זה, שבישיבת יום 23.10.18 ציינתי במסגרת החלטתי לדחיית הדיון (לצורך שילובם שני הנאשמים בתהליכים אשר פורטו לעיל) כי אין ללמוד מהיענותי לבקשת שירות-המבחן בגדר הבטחה או רמז לכוונתי להימנע מהטלת עונש כזה או אחר, לנוכח אופי העבירות בהן מדובר ומהותן וכי כל לנאשמים לפתח ציפייה שכזו.

ראיות לעניין העונש

התביעה

בא-כוח המאשימה הציג, בישיבת ה-19 בפברואר, דו"ח פעולה משטרתי בעניינו של הנאשם 2, אשר לימד, כי לכאורה הפר את תנאי מעצר-הבית הלילי שבהם שהה כאשר יצא מביתו בשעת ליל ואותר כשהוא בתוך רכב וכשברשותו בקבוק אלכוהול פתוח, שנמסר לידיו מידי חברו. על-פי בקשתו, עניין זה הובא לעיון שירות-המבחן למקרה שיבקשו להגיב בנושא זה.

התייחסות שירות-המבחן לדו"ח המשטרתי הנ"ל

שירות המבחן ציין, כי שמע מפי הנאשם 2, שלא צרך אלכוהול באירוע, אך בלא קשר לכך, ציין, שגם אילו היתה אמת בטענה האמורה, לא היה בכך כדי לשנות את המלצתו, בהתחשב בכך, שמדובר במעידה יחידה וצפויה בכגון דא.

ההגנה

מטעם הנאשם 1 הוגש חוזה-שכירות, אשר לימד, כי משפחתו שכרה דירה למגורים בעיר סח'נין למשך 3 שנים, המסתיימות בחודש ינואר 2022;

מטעמו של הנאשם 2 הוגש מכתב המלצה, החתום בידי יו"ר המועצה המקומית פורידים, אשר ציין שהמדובר בבן למשפחה נורמטיבית, אשר הסתבך פועל יוצא של התנהגות ילדותית. ציין, שמצבה הכלכלי של המשפחה קשה ושהורים עובדים בחקלאות. לדעת ראש המועצה, די במעצר ובתקופה בה שהה הנאשם בתנאים מגבילים על-מנת להרתיע את הנאשם. הוא ביקש, אפוא, הימנעות מהטלת מאסר ממשי.

טיעונים לעניין העונש

ב"כ המאשימה

במסגרת טיעוני הכתובים לעניין העונש, ציין בא-כוחה המלומד של המאשימה, ד"ר עו"ד בר, כי מעשיהם של השניים כמתואר בכתב-האישום, אינם בגדר מעידה, אלא מהווים התנהגות עבריינית של ממש. גם תיאום הגרסאות והניסיון למסור פרטים כוזבים בפני החוקרים מלמד על התנהלות עבריינית, לדבריו.

ב"כ המאשימה הדגיש, כי אלמלא הוחזק נשק שלא כחוק בידי עבריינים, לא היו מתבצעות עבירות אלימות באמצעותם. עבירות אלו התרבו והפכו למכת-מדינה ממש; הן מהוות נגזרת ישירה של כמות הנשק, המוחזקת שלא כדין בציבור. לפיכך, לפי הנטען, על בית-המשפט להחמיר בענישת עבירות החזקת כלי-נשק והובלתם.

בכגון דא, כך טען, האינטרס הציבורי דוחק את האינטרס הפרטי לקרן זווית. נטען, בהסתמך על פסיקה שהוצגה, שזו

אף המגמה השלטת בבית-המשפט העליון. הוסיף ב"כ המאשימה וציין שמדובר בעבירות קשות לגילוי וזיהוי וזהו טעם נוסף המצדיק החמרה בענישתו.

ב"כ המאשימה לא התעלם מתסקירי שירות-המבחן אך התייחס אליהם באורח ביקורתי. כך, נטען, כי התסקיר ביחס לנאשם 1 התעלם מגורמי-סיכון מהותיים. לא נעשה בירור לגבי המניעים להחזקת הנשק ולהובלתו; התשובה, כי העבירה נעברה על רקע שימוש באלכוהול היא עצמה איננה מהווה תשובה לשאלה חשובה זו. גם ההמלצה לשלב את הנאשם בהליך טיפולי אין בה, היא עצמה, כדי ללמד על סיכוי סביר לשיקום בהיעדר התנסות מעשית בשילוב כאמור, האמור היה לצאת לפועל בשלבים מאוחרים למדי.

ביחס לתסקיר, שמתייחס לנאשם 2 ציין ב"כ המאשימה, כי שירות-המבחן עצמו דיבר על נטילה חלקית של אחריות, על העלאת גרסה עובדתית הסותרת את האמור בכתב-האישום ואת העובדות שבביצוען הודה הנאשם ועל שורה של אלמנטים המגבירים סיכון הניכרים בו.

ב"כ המאשימה טען, שהמלצת שירות-המבחן נובעת מעמדתו השיקומית ומתעלמת משיקולי ענישה אחרים, שהם מהותיים ומשמעותיים בעניינו, כגון שיקולי הגמול, המניעה ההרתעה האישית וההרתעה הכללית. ב"כ המאשימה אף הדגיש את ההלכה הידועה, שלפיה שירות-המבחן אינו אלא גורם ממליץ כאשר ההחלטה מצויה בידי בית-המשפט לאחר שקלול מכלול שיקולי-הענישה הצריכים לדבר.

בבואו להמליץ על מתחם עונש הולם ציין ב"כ המאשימה, כי המדובר בעבירות מתוכננות היטב שבוצעו על-ידי שני הנאשמים בלבד, וכשהנזק שצפוי היה להיגרם בגין היה חמור (פגיעה בחיי-אדם). הוא הפנה אל שורה של פסקי-דין, שבמסגרתם הוטלו עונשי מאסר חמורים בגין עבירות נשק דוגמת אלו הנדונות כאן והציע, אפוא, לקבוע מתחם ענישה הנע בין שנתיים וחצי לבין חמש שנות מאסר לריצוי בפועל. הוא ביקש שאטיל על כל אחד מהשניים מאסר לתקופה ממושכת בתוככי המתחם הנ"ל, מאסר על תנאי וקנס, וכן כי אורה על חילוט הנשק והתחמושת הנ"ל, וכן את כלי-הרכב (בבעלות הנאשם 2) שבאמצעותו נעברו העבירות.

במסגרת הסכמה מאוחרת שהושגה בינו לבין הנאשם 2 הוסכם, שבכפוף להפקדת סך של 10,000 ₪ כתחליף לכלי-הרכב וחילוט סכום זה תוותר התביעה על עתירתה לחלט את כלי-הרכב.

בטיעונו בעל-פה ביקש ב"כ המאשימה המלומד להדגיש שאין מדובר באירוע רגעי כלל ועיקר אלא באירוע מתמשך וכן כי מניעי המעשים לא הובררו מעולם. הוא חזר על טענתו שלפיה יש להתייחס לתסקירים באורח מסויג והדגיש שאין למצוא כלל ועיקר קשר ישיר בין צריכת אלכוהול לבין העבירות שבוצעו כאן; לפיכך, גמילה מאלכוהול איננה מבטיחה, כלל ועיקר, הימנעות עתידית ממעורבות בעבירות שכאלה. לדעתו, טעמים אלה אינם מצדיקים חריגה ממתחם העונש ההולם.

ב"כ הנאשם 1

הסנגור, עו"ד מוחמד דרויש, ייחס משקל רב להודאת מרשו בהזדמנות הראשונה, לנטילת האחריות מצדו ולכך שהוא איננו סובל מדפוסים עבריינים. הוא עמד על כך שמרשו שהה במעצר ממשי בין ה-23.4.18 לבין ה-6.6.18 ומאז ועד היום (תקופה בת כשמונה חודשים) מוחזק בפיקוח אלקטרוני בכפר המרוחק ממקום מגוריו.

הסנגור הפנה אל הנסיבות האישיות ואל אופי ההמלצות בתסקירים שניתנו בעניינו של מרשו. הסנגור הדגיש את העובדה, שכלי-הנשק נתפס כאן כשאינו מוכן לפעולה; כשהתחמושת איננה בתוכו וכאשר לא נטען כלל שנעשה שימוש כלשהו באותו נשק בעבר. הנשק הוחזק למשך זמן קצר בלבד. הסנגור הדגיש את גילו הצעיר של הנאשם; את נסיבות חייו הלא-פשוטות מאז פטירת אביו; עוד טען הסנגור שהעבירה בוצעה מפאת ילדותיות והתחברות לחברה שולית. הוא ציין את העובדה שלחובת הנאשם לא נזקפו עבירות קודמות, כי הוא איננו בעל דפוסי-התנהגות עברייניים (מה שנלמד מדרך התנהלותו בחקירה ובמשפט). הסתבכותו גרמה נזק כבד לו ולמשפחתו (שהיא חד-הורית). לדעת הסנגור זהו המקרה המתאים לחרוג ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום, שכן שיקומו של הנאשם יובילו לדרך הישר והחברה בכללותה תצא נשכרת מכך. זו גם עמדתו של שירות המבחן, ולדעת הסנגור אין כל סיבה להימנע מלאמצה. הטיפול בנאשם מוצלח מאוד. הסנגור עמד על כך, שהחרטה מהווה שיקול משמעותי לקולה, כך גם התמשכות ההליך והמעצר בו היה נתון והמחיר שאותו שילמה משפחתו בשל מעצרו. כל אלה תורמים להפחתת הסיכון הנשקף מהנאשם.

הסנגור טען שפסקי-דין שאליהם הפנתה התביעה בטיעוניה גילמו נסיבות חמורות יותר מאלו אשר נדונו כאן ולפיכך אינם בגדר אינדיקציה עונשית ראויה. הוא עצמו הפנה לשורה של פסקי-דין, שבהם נקבעו מתחמים שתחתיתם במאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, ואשר במסגרתם נגזרו עונשים שאינם לריצוי בכליאה.

ב"כ הנאשם 2

עו"ד מסרי, סנגורו המלומד של הנאשם 2, רמז לכך שהחזקת הנשק נועדה לירי בחתונה ולא לשימוש לצרכים פליליים חמורים יותר או למסחר. בכל הנוגע למרשו, הדגיש הסנגור, שהוא לא הואשם בכך שהסתיר את הנשק מלכתחילה. הקשר שלו לאירוע החל בכך שהתלווה לנאשם 1 לאחר אירוע משפחתי משמח. עברו נקי לחלוטין; בכל הנוגע לצריכת אלכוהול ציין הסנגור, כי אין בה כל רע עוד היא איננה מוגזמת. הסנגור הפנה אל גזרי-הדין שניתנו בבית-משפט זה (במותבים שונים), שבהם הוטלו עונשי עבודות שירות על נאשמים שנשאו נשק אוטומטי, לעיתים תוך סטייה ממתחם הענישה מטעמים של שיקום. הסנגור הדגיש שמרשו היה עצור חודשיים ימים, אחר-כך בתנאים מגבילים בהרחקה ורק לאחרונה שב לביתו. הסנגור הדגיש את משקלו החיובי של התסקיר - אשר מלמד על סיכויי שיקום טובים וממליץ על הימנעות מהטלת מאסר. הוא הדגיש גם את העובדה שמרשו הודה באשמה, נטל אחריות וחסך מזמנו של בית-המשפט. גם לכך, לדידו, יש לייחס משקל ומשמעות.

דבריהם האחרונים של הנאשמים

הנאשם 1 ביקש סליחה מבית-המשפט, הודה שביצע טעות חמורה וביקש הזדמנות ראשונה ואחרונה לכל החיים על-מנת להשתקם ולהישאר לצד משפחתו.

גם הנאשם 2 ביקש סליחה, אישר כי ידוע לו שטעה וציין שהוא מעוניין להשתקם תוך שהבטיח שלא לבצע מעשה דומה

בשנית.

דין והכרעה

ראוי, לטעמי, לפתוח פרק זה בגזר-הדין בהתייחסות לתופעה הקשה, אשר תיק זה מהווה קצה קצהו של קרחונה והיא **תופעת החזקת כלי-נשק, נשיאתם, הובלתם ולעיתים אף סחר בהם באורח בלתי-חוקי בישראל**. עשרות אלפי כלי-נשק, ובהם אוטומטיים מוחזקים בארץ באורח לא חוקי. הדבר מייצר סיכון גבוה, הן בהיבט בטחון הציבור הן בהיבט שלום הציבור. אכן, כפי שאמר בית-המשפט העליון שוב ושוב, בלא שיהיו בידי חורשי-המזימות (הפליליות או העיוניות) אמצעי-לחימה בדמות כלי-הנשק (וכלי-נשק אוטומטיים בפרט), אין ספק שהיקף האירועים האלימים ובוודאי חומרתם היו מצטמצמים לאין-שיעור.

זו, לטעמי, חייבת להיות **נקודת-המוצא** עת באים לגזור דינו של מי שהחזיק ברשותו נשק שלא כחוק. וכפי שההלכה הפסוקה קבעה מדיניות ענישה ברורה ביחס למחזיקי כמויות מסחריות של סמים מסוכנים "קשים", כזו המחייבת הטלת עונשים חמורים ומכבידים על מבצעייהם (בלא קשר להסבריהם וטעמיהם בהחזקת הסמים) כך ראוי, מכוח קל וחומר בן-בנו של קל וחומר לנהוג במחזיקי כלי-נשק בלתי חוקיים, בנושאייהם, מוביליהם וסוחריהם, בוודאי כשמדובר בכלים בעלי יכולת לייצר אש אוטומטית. וכפי שההלכה הפסוקה קובעת, כי היעדר עבר פלילי אצל מי שהורשע בהחזקת סם מסוכן הוא עצמו איננו טעם להימנע מהטלת מאסר ממושך, כך צריך לקבוע, לטעמי, גם בעניינו של מי שנושא נשק בלתי-חוקי. הסמים המסוכנים מסכנים חיי-אדם, את בריאותם ואף את הציבור; באורח דומה, נשק המוחזק שלא כדין מסכן את בטחון הציבור ואת שלומו. לפיכך, כפי שנאבקים בתופעה הראשונה ראוי להיאבק גם בזו האחרונה.

גזירת הדין במקומותינו נעשית, מאז כניסתו לתוקף של תיקון 113 בחוק העונשין בהתאם להוראות הבניית שיקול-הדעת השיפוטי הקבועות בו. כידוע, העקרון המנחה בענישה, בהתאם להוראות אשר נקבעו באותו תיקון (ואשר שוכנו בסימן א'1 בפרק ו' שבחוק) הינו עקרון ההלימה. על עונש, המוטל על נאשם לשמר יחס הולם בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו (ראו סעיף 40ב לחוק). הדרך לאיתור העונש, המקיים את העקרון הנ"ל עוברת דרך קביעת "מתחם העונש ההולם" (סעיף 40ג לחוק). על מתחם זה להביא בחשבון את הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה, את מידת הפגיעה באותם ערכים, את מדיניות הענישה הנהוגה ואת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם, על בית-המשפט, מתוך התחשבות בנסיבות האישיות (הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה) לגזור את העונש לו ראוי הנאשם בנסיבות העניין.

נצא, אפוא, לדרך.

על הערכים החברתיים, הנפגעים פועל יוצא של העבירות שבעשייתן הורשעו הנאשמים שלפניי עמדתי לעיל. ההגנה על בטחון הציבור ועל שלומו מחייבת סילוק נשק המוחזק שלא כחוק בידי אזרחים שונים והענשת מי שמעז להחזיקו בדרך זו. החזקת נשק שלא כחוק אף פוגעת בסדר הציבורי התקין.

מידת פגיעת מעשייהם של הנאשמים בערכים הנ"ל ממשית. כזכור, הנאשם 1 החזיק נשק אוטומטי עם מחסנית

עמוד 7

וכדורים והסתירו בסמוך לשוב מגוריו. השניים נסעו יחדיו למקום המחבוא והובילוהו לאחר הוצאתו משם לעבר ביתם. אחר-כך, החביא הנאשם 1 את הנשק מתחת לכסא ומסר את התחמושת לנאשם 2, אשר בתורו, הכניסה לתוך קופסת סיגריות שאותה החביא בתא הסמוך למושב הנהג. בשעת-ערב, דהיינו מספר שעות אחר-כך, הובילו השניים, בצוותא חדא, את הנשק לעבר גבעה, הסמוכה לבית-ספר תיכון. או-אז נתפסו. הם אף סיכמו לשקר בחקירה ביחס לנסיבות הגעת כלי-הנשק לרשותם ואחד מהם (הנאשם 1) אף מסר דברים כוזבים אלו.

מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירות שבהן קא עסקין ידועה ומוכרת. בית-המשפט העליון קבע פעם אחר פעם שדינה של נשיאת נשק והובלתו שלא כחוק הינו מאסר ממשי מטעמים של הלימה והרתעה כאחד. מיגור התופעה בהקשר זה זוכה למעמד בכורה ורק במקרים חריגים ויוצאי-דופן הסתפק בית-המשפט העליון במאסר לריצוי בעבודות שירות בלבד (ראו למשל: ע"פ 7296/03 **שלוה נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 28.1.04). על טעמים אלו ואחרים עמדה כב' השופטת ארבל במסגרתו של ע"פ 4945/13 **מדינת ישראל נ' עבד אלכרים סלימאן** (ניתן ביום 19.01.14), בצינה כדלהלן:

"..עבירות המבוצעות בנשק - לרבות רכישה, החזקה ונשיאת נשק - טומנות בחובן פוטנציאל סיכון הרסני לפגיעה בשלום הציבור וביטחונו. החשש הוא כי נשק המוחזק שלא כדין ישמש לפעילות עבריינית העלולה להביא לפגיעה ואף לקיפוח חייהם של אזרחים תמימים. אכן, "התגלגלותם" של כלי נשק מיד ליד ללא פיקוח עלול להוביל להגעתם בדרך לא דרך לגורמים פליליים ועוינים. אין לדעת מה יעלה בגורלם של כלי נשק אלה ולאילו תוצאות הרסניות יובילו. ודוק: הסיכון שנשקף לשלום הציבור צריך להילקח בחשבון על-ידי כל מי שמחזיק בידו נשק שלא כדין - גם אם אינו מחזיק בו למטרת ביצוע של עבירות אחרות. עצם החזקת נשק בעל פוטנציאל קטילה מבלי שיש עליו ועל בעליו פיקוח מוסדר של הרשויות טומן בחובו סיכון, באשר המחזיק בו נתון תמיד לחשש שיתפתה לעשות בו שימוש, ולו ברגעי לחץ ופחד..".

בנוסף, מתאימים לענייננו דבריו של כב' השופט י' עמית שנכתבו במסגרתו של ע"פ 2398/14 **אלהזייל נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 8.7.14), לפיהם:

"..אחזור ואדגיש את מדיניות ההחמרה בעבירות נשק, שבאה לידי ביטוי בשורה ארוכה של פסקי דין של בית משפט זה בשנים האחרונות... לזמינות הבלתי נסבלת של נשק חם בידי מי שאינם מורשים לכך, יש פוטנציאל לשמש ל"חיסול חשבונות" ול"פתרון סכסוכים" כמו-גם לעבירות חמורות נוספות. המציאות בארצנו מוכיחה כי הקלישאה אודות האקדח במערכה הראשונה אינה מדויקת, באשר לעיתים מזומנות האקדח אינו ממתין עד למערכה האחרונה ויורה עוד קודם לכן. **מכאן, שבעבירות כגון דא, גם לשיקולי ההרתעה משקל של ממש**". (ההדגשות אינן במקור).

על מנת לשרטט כדבעי את מתחם העונש ההולם בעניינם של הנאשמים דכאן, עיינתי בפסיקה רחבה העוסקת בעבירות שעניין נשיאת נשק, הובלתו והחזקתו שלא כדין. אציין את המובן מאליו, מדיניות הענישה הנהוגה במקרים אלו הינה מגוונת ותלויה בנסיבותיו של מקרה לגופו - "כבכל עבירה, גם בעבירות נשק קיים מדרג של חומרה, ושומה על בית המשפט להביאו בחשבון בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם" (ע"פ 9702/16 **אלוליאיה נ' מדינת ישראל**, פסקה 8, ניתן ביום 13.9.17).

כך למשל, בפרשה שנדונה במסגרת ע"פ 3288/14 **מדינת ישראל נ' קריספיל** (ניתן ביום 24.8.14) קיבל בית המשפט העליון את ערעור המדינה על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת, שבמסגרתו הושת על המשיב (בעל עבר פלילי) עונש מאסר בן 9 חודשים לריצוי בפועל. עונש זה הוטל על המשיב, בגין ביצוע, על יסוד הודאתו, של עבירות שעניינן **החזקת נשק** בלא רשות כדן, לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין; **והחזקת נכס החשוד** לפי סעיף 413 לחוק העונשין. עובדות מקרה זה לימדו, כי המשיב נסע יחד עם שני שותפים לבית בעיר עפולה. המשיב נכנס לבית ויצא משם כעבור מספר דקות כשהוא מחזיק בידו שקית המכילה **משתיק קול ואקדח**. האקדח, שנגנב מספר קודם לכן מבעליו, היה טעון במחסנית ובה שבעה כדורים. בית המשפט העליון כאמור קיבל את הערעור והעמיד את עונשו של המשיב **על 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל**. צוין, כי מתפקידו של בית המשפט להרתיע מפני **עבירת החזקת הנשק שלא כדן**. כל זאת על מנת לבלום את שרשרת העבירות בשלב ראשוני. עוד צוין, שנסיבותיו הקונקרטיות של פרשה זו חיזקו את המסקנה כי כוונותיו של המשיב בהחזקתו את הנשק, היו "רחוקות משיקולים נורמטיביים".

בפרשה שנדונה במסגרת ע"פ 3877/16 **ג'באלי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 17.11.16) דחה בית המשפט העליון ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, שבמסגרתו הושת על המערער (**בעל עבר פלילי מכביד**) **עונש מאסר בן 34 חודשים לריצוי בפועל**. עונש זה הוטל על המערער בגין ביצוע, על פי הודאתו, של עבירה שעניינה **נשיאת נשק** לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין. עובדות המקרה לימדו, כי בין המערער לבין קרוב משפחתו התגלע סכסוך. על רקע זה, השניים קבעו להיפגש בעיר טייבה לשם יישוב הסכסוך. המערער נסע ברכבו למקום המפגש יחד עם קרוב משפחתו ר.ג' (קטין) כשהוא נושא עמו ברכב אקדח טעון במחסנית שהכילה 14 כדורים. כאן המקום לציין, כי סוג כלי הנשק היה **אקדח מסוג "גלוק"**, אשר נגנב חודשים אחדים קודם לכן בהתפרצות לדירה בהוד השרון. כשהגיעו למקום המפגש, עצר המערער סמוך לרכב שבו ישבו קרובי משפחתו. הוא החביא את האקדח במכנסיו והתקרב יחד עם הקטין אל הרכב. באותו שלב הגיעו למקום שוטרים שהורו למערער ולקטין להרים ידיים, אך המערער כרע לכיוון הרצפה והשליך את האקדח מאחורי גבו. בית המשפט העליון דחה כאמור את הערעור. צוין, כי על אף גילו הצעיר למערער עבר פלילי מכביד ביותר ואת העבירה ביצע שבועות ספורים בלבד לאחר שסיים לרצות עונש מאסר ארוך.

בפרשה שנדונה במסגרת ע"פ 3156/11 **זראיעה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 21.02.12), דחה בית המשפט העליון ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת, שבמסגרתו הושת על המערער **עונש מאסר בן 24 חודשים לריצוי בפועל**. עונש זה הוטל על המערער בגין ביצוע, על פי הודאתו, של עבירות שעניינן **נשיאת והובלת נשק והסתייעות ברכב לביצוע פשע**. עובדות המקרה לימדו, כי המערער נסע ברכבו, לאחר שהסליק בו אקדח, מחסנית טעונה בכדורי אקדח בקוטר 9 מ"מ וקופסאות עם כדורי אקדח בקוטר 9 מ"מ. האקדח והתחמושת נתפסו בחיפוש שגרתי שביצעה המשטרה ברכב.

בפרשה שנדונה במסגרת ע"פ 4329/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 25.10.10), דחה בית המשפט העליון ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת, שבמסגרתו הושת על המערער **עונש מאסר בן 20 חודשים לריצוי בפועל**. עונש זה הוטל על המערער בגין ביצוע, על יסוד הודאתו, של עבירות שעניינן **החזקת נשק ונשיאתו שלא כדן** לפי סעיפים 144(א) ו-144(ב) לחוק העונשין. עובדות המקרה לימדו, כי בעת שנהג ברכב שבבעלותו, נמצא המערער (**הנעדר עבר פלילי**) מחזיק באקדח טעון בתחמושת במצב נצור, מבלי שהיה מורשה לכך.

בפרשה שנדונה במסגרת רע"פ 2822/12 **דואהרי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 25.4.12) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז, שבמסגרתו הושת על המבקש **20 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בנוסף להפעלת עונש מאסר מותנה** (10 חודשים במצטבר לעונש) נגדו. עונש זה הושת על המבקש בגין ביצועה, על יסוד הודאתו, של עבירה שעניינה **החזקת נשק** לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין. עובדות המקרה לימדו, כי המבקש החזיק בסמוך לבית מגוריו בעיר לוד תיק ובו אקדח, אשר בתוכו הייתה מחסנית תואמת עם 13 כדורים. כן נמצאו בתיק שתי מחסניות בהן 13 כדורים.

בפרשה נוספת שנדונה במסגרתו של ע"פ 2892/13 **עודתאללה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 29.9.13) דחה בית המשפט העליון ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת, שבמסגרתו הושת על המערער **עונש מאסר בן 21 חודשים לריצוי בפועל**. עונש זה הוטל על המערער בגין ביצוע של עבירות שעניינן **נשיאה והובלה של נשק** שלא כדין לפי סעיף 144(ב) רישא; **והסתייעות ברכב מסוג מאזדה כשהוא מוביל את האקדח** (הטעון במחסנית ריקה מכדורים) מוסתר תחת השטיחון שמתחת לכסא הנהג ברכב. יחד עם המערער ברכב היה אדם נוסף. משהבחין המערער בחסימה משטרתית, סטה מנתיבו לדרך ללא מוצא ועצר את הרכב. השוטרים הגיעו לרכבו של המערער ומצאו את האקדח. בתום החיפוש, המערער והאדם הנוסף נעצרו והובלו לתחנת המשטרה.

במסגרת תיק פלילי 9111-02-15 **מדינת ישראל נ' חסרמה** (ניתן ביום 20.9.15) גזר בית המשפט המחוזי בחיפה על הנאשם עונש מאסר בן **10 חודשים לריצוי בפועל** בגין ביצוע של שתי עבירות בנשק - האחת, לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין והשנייה לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין. עובדות המקרה בפרשה זו היו אלו: עת הגיעו שוטרים לסוכת אבלים של משפחת חסרמה, בכפר בענה, במטרה לעכב את יוסף חסרמה לחקירה, הבחין בהם הנאשם שהיה במתחם והחל במנוסה מהם כאשר הוא נושא ומחזיק **אקדח מסוג FN** ומחסנית עם 13 כדורים 9 מ"מ. במהלך המנוסה מהשוטרים זרק הנאשם את האקדח והמחסנית.

בנקודה זו ראוי לעבור ולבחון את **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**. אין חולק, **שהעבירה הייתה מתוכננת מצדם של שני הנאשמים**. אמנם, הנאשם 1 היה זה שהסתיר את הנשק. דא עקא, ממכלול תיאור-האירוע עולה בבירור שהנאשם 2 הגיע עמו על-מנת ליטול את הנשק ואף סייע לו אחר-כך להסתיר אותו בתוכי הרכב. לנוכח המכלול וכן לנוכח מעורבותו המוגברת של הנאשם 2 בניסיון לשבש את החקירה, ראוי לקבוע כי **חלקם של השניים במעשים כולם דומה**. פועל יוצא של מעשי העבירה הללו צפוי היה להיגרם נזק, שכן כידוע, נשק המוחזק בידיים בלתי-מוסמכות בהחלט עלול להתגלגל לידיים עוינות או עברייניות ובכך לסכן חייהם של חפים מכל פשע; בפועל, לא נגרם כל נזק עקב תושיית גורמי אכיפת החוק, אשר הצליחו להניח ידיהם על כלי-הנשק והאמל"ח.

אין בידי בית-המשפט מידע בדבר מניעי הנאשמים בביצוע העבירה.

ואכן, כשבעבירות שעניינן החזקת נשק שלא כחוק, נשיאתו והובלתו עסקינן, נתון זה איננו פועל לטובתם. מטבע הדברים, **המידע בדבר מקורו של הנשק ומטרותו מצוי בידעתם הבלעדית של העבריינים הנוגעים בדבר**. כידוע, שורה של מניעים מלווים החזקת נשק בלתי-חוקי, החל ממניעים מחמירים (מטרה לעשות בו שימוש למטרות פח"עיות או פליליות) דרך מניעי מסחר למיניהם וכלה בשימוש בו למטרות הגנה עצמית או למטרות של אספנות או קישוט. **הנטל**

להראות כי מקרה קונקרטי נופל לגדרם של המקרים המקילים דווקא (מחוסרי הגוון הפלילי הממשי) מוטל על הנאשמים. בכל מקרה בו אין מוצגות ראיות בפני בית-המשפט בדבר קיומו של מניע "תמים" להחזקת הנשק **ההנחה היא שהיא מבוצעת למטרות שאינן תמימות.** אמירות בעלמא של הסנגורים בדיון הטיעונים לעונש בדבר כוונה לעשות שימוש בנשק במסגרת ירי בחתונה הן עצמן אינן מקימות ולו ראשית-ראיה בעניין זה. נמצא, אפוא, שההנחה הינה שהחזקת הנשק בידי השניים והובלתו נעשתה מכוח מניעים שאין ניתן להניח שהם "תמימים"; הניסיון לשבש את החקירה בהקשר זה מגביר את עוצמת החשש האמור.

הנאשמים הבינו את משמעות מעשיהם; הם יכולים וצריכים היו להימנע מלבצעם. אלו, אפוא, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ולטעמי, האמור **בנסיבות חמורות למדי.**

לפיכך, מצאתי לנכון לקבוע **מתחם עונש הולם הנע בין 15 לבין 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל** לצד עונשים נלווים.

מכאן, ראוי לפנות ולעיין בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות ובכלל זה לעיין בבקשת ההגנה לסטות ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום.

הסתבכותם של הנאשמים שלפני בעבירות שבעשייתן הורשעו הביאו לפגיעה מהותית הן בהם הן בבני משפחותיהם. כך, הנאשם 1 צעיר כבן 20, התייתם מאב זה לא כבר, מה שפגע ברוחו וברגשותיו קשות; הוא הועסק בצורה מסודרת. לפי שירות המבחן, הסתבכותו נבעה מהתרועעות בחברה עבריינית ושולית. כמו התובע, **אף אני לא ירדתי עד תום לפשר טענת שירות המבחן, שלפיה יש למצוא קשר ישיר וענייני בין צריכת אלכוהול לבין ביצוע מעשי-העבירה.**

עם זאת, אני בהחלט מקבל את הטענה, שלפיה מות האב ואובדן של דמות-אב, הביאה את הנאשם להתנהג באורח עברייני ופורץ-גבול. אני גם מקבל את הדיווח, שלפיו המעצר הן במתקן מעצר הן בפיקוח אלקטרוני הרחק ממקום מגוריו היוו פגיעה של ממש בו ובבני-משפחתו.

דומה, שדברים דומים ניתן לומר לגבי הנאשם 2. הוא בן 21 שנים, בן למשפחה נורמטיבית, אשר הועסק בצורה מסודרת במקום עבודה ראוי. ברור שהמעצר בכלא ואחר-כך התנאים המגבילים שהוטלו עליו פגעו בו ובבני-משפחתו.

כתוצאה ממעצרם של השניים, נגדע מטה לחמם למשך תקופה ממשית ומובן שבהיבט זה המעצר וההליכים היוו פגיעה וגרמו נזקים. נטילת האחריות של השניים היא משמעותית. הם הודו במעשיהם (אף כי במהלך החקירה ניסו להונות את החוקרים). נטילת האחריות ביחס לנאשם 2 הוגדרה בתסקיר הראשון חלקית אך דומה שבתסקיר הנוסף, ניתן להתרשם מנטילת אחריות רחבה יותר. בהקשר זה ראוי להעיר הערה. לאורך תסקירי שירות המבחן העוסקים בשניים קיימת התייחסות מרחיבה לסוגיית האלכוהול (שהיא, כמפורט לעיל, בעלת רלבנטיות מוגבלת לעניין שלפנינו), **ואין התייחסות כלל לסוגיית מקור הנשק, מניעי החזקתו ומטרתה.** בהיעדר אמירה בעניין זה מצד הנאשמים באזני שירות המבחן, וכן לנוכח הניסיון להונות את גורמי החקירה וניסיונו של הנאשם 2 להתנער מאחריות ולו באורח חלקי, לטעמי **ראוי להגדיר את נטילת האחריות כחלקית.**

מכאן, ראוי לבחון את מאמצי השניים לחזור למוטב. שירות-המבחן עשה מאמצים יוצאי-דופן על-מנת לסייע לשניים להשתקם. השירות אף התרשם מרצינות כוונותיהם בהקשר זה (ואף לא התרשם לרעה מכך שהנאשם 2 נתפס כשהוא מפר את תנאי שחרורו ובאמתחתו בקבוק אלכוהול פתוח). עם זאת, מה שנאמר לעיל בהתייחסותי לסוגיית נטילת האחריות מצדם של השניים נוגע גם להערכת מאמציהם של השניים לשוב למוטב. אכן, **חזרה מלאה למוטב, שיקום מלא והתנערות מדרך הרע תתאפשר רק לאחר "התנקות" ו"התנערות" ממנה.** בהיעדר דיווח מלא בדבר מקום הנשק ומטרת החזקתו, אין בידי לקבל את התחזיות האופטימיות של שירות המבחן. שני הנאשמים הודו באשמה, נטלו אחריות ובכך חסכו זמן שיפוטי ניכר. הם הביעו חרטה וצער באוזניי על ביצוע המעשים והבטיחו שלא לחזור עליהם. לכך, תיוודע בוודאי משקל עת באים לגזור דינם.

סבורני שלנסיבות הקשות של חייו של הנאשם 1 (מות אביו על ההשלכות הקשות של האירוע) ושל הנאשם 2 (הידרדרותו לצריכת הטיפה המרה על השלכותיה ההרסניות) נודע משקל מסוים בהידרדרותם לביצוע מעשי העבירה שבעשייתם הורשעו.

השניים מחוסרי עבר פלילי. זהו בוודאי נתון בעל משמעות עת באים לגזור את דינם.

סטייה ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום

עתירת סנגוריהם של הנאשמים הייתה שאאמץ את המלצת שירות-המבחן ואמנע מהחזרתם של השניים אל מאחורי סורג ובריח. לדבריהם, שכר כליאתם של בחורים צעירים מאוד חסרי עבר פלילי, אשר למדו כבר את לקחם פועל יוצא של מעצר ותנאים מגבילים מאוד בהם שהו יצא בהפסדו.

מובן, כי לנוכח מתחם העונש ההולם שנקבע בעניינם לעיל, אימוץ עתירה זו משמעה היזקקות להוראות סעיף 40ד לחוק, דהיינו קביעה כי בית-המשפט השתכנע שהשניים השתקמו או שקיימים סיכויי שיקום טובים לשניים. השימוש בסעיף זה איננו נדיר בימינו והוא משמש תדיר את הערכאות השיפוטיות (גם את הח"מ) מקום בו מדובר בנאשמים צעירים מחוסרי עבר פלילי אשר עברו עבירות אשר אינן מן החמורות ביותר ואשר בית-המשפט השתכנע שתהליך שיקומי אשר בו החלו הבשיל או כי קיימים סיכויים טובים להבשלתו (ראו לעניין זה בהרחבה : ע"פ 6637/17 **קרנדל נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 18.4.18). מובן, שבכגון דא מיוחס משקל ממשי להמלצת שירות המבחן, הגוף המקצועי, אשר המחוקק הפקיד בידיו את התפקיד החשוב של מתן יעוץ לבית-המשפט בענייני שיקום (ראו למשל: ע"פ 2287/09 **והבה נ' מדינת ישראל**, פסקה 9, ניתן ביום 25.1.10).

כמפורט לעיל, שירות המבחן המליץ על הימנעות מהטלת מאסר בכליאה על השניים מפאת קיומם של סיכויים סבירים לשיקום.

כידוע, כבודה של המלצת שירות המבחן, במקומה מונח. הוא זוכה למקום של כבוד ולאוזן קשבת עת בא בית-המשפט לגזור את הדין. דא עקא, שהלכה פסוקה היא, **שבית-המשפט הוא הנושא באחריות המלאה בגזירת הדין ואין הוא יכול, בכגון דא, ל"העביר" את הסמכות או את האחריות אל כתפיו של השירות.** בל נשכח, כי אל מול שיקוליו של

השירות - **שהם שיקולים שיקומיים בעיקרם** - עומדים שיקולים נוספים שעניינם הלימה, גינוי, הרתעת הרבים והרתעת היחיד. עמד על כך כב' השופט א' שהם במסגרתו של רע"פ 9316/17 **שאער נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 15.12.17) בציינו כדלהלן:

"בית המשפט אינו מחויב לאמץ את המלצות שירות המבחן, הגם שיש ליתן להן את המשקל הראוי. ראייתו של בית המשפט הינה רחבה יותר, ועליו לשקול מכלול של נסיבות ושיקולים, כגון: חומרת העבירה ונפיצותה בציבור; הצורך בהגנה על שלום הציבור ובטחונו; הרתעת העברין הקונקרטי ועבריינים בכוח; וכיוצ"ב. שיקולים אלה אינם נמנים על מערכת השיקולים המנחים את קצין המבחן, והם נלקחים בחשבון, ככלל, על ידי בית המשפט בלבד, אשר אמור לשים לנגד עיניו גם את המלצותיו של קצין המבחן.."

הדברים נכונים ביתר שאת מקום בו המלצת שירות-המבחן איננה מקובלת לעיצומה על בית-המשפט, שכן בראייתו של בית המשפט, **סיכויי השיקום של הנאשמים טובים פחות ממה שמציג שירות המבחן**. צינתי לעיל, ואין טעם להרחיב שוב בדבר - **בהיעדר אמירה ברורה בדבר מניעי החזקת הנשק ומקורו יקשה לקבוע שהשניים מצויים במסילה שיקומית הראויה לשמה**.

לנוכח כל המפורט לעיל, **לא מצאתי כי שיקולי השיקום (דהיינו סיכויי השיקום של הנאשמים) הם כאלה, המצדיקים לעשות שימוש בסמכות החריגה הנתונה לבית-המשפט לפי סעיף 40 לחוק ולקבוע עונש, החורג ממתחם העונש ההולם והנגזר מצרכי השיקום**.

נותר, אפוא, לגזור הדין בתוככי המתחם.

עמדתי לעיל, בהרחבה, על הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות ובאתי לדעה, כי ראוי להטיל על שני הנאשמים, בהתחשב בגילם הצעיר, בעברם הנקי, בהודאתם באשמה ובחיסכון בזמן השיפוטי הנלווה לה וכן בתקופה הארוכה בה שהו בתנאים מגבילים (הנאשם 1 במעצר בפיקוח אלקטרוני וראו לעניין זה: ע"פ 7768/15 **פלוני נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 20.4.16; והנאשם 2 במעצר בית) וכן במאמציהם לחזור למוטב עונשים המצויים בתחתית מתחם העונש ההולם כדלקמן -

א. **15 חודשי מאסר לריצוי בפועל** בניכוי תקופת המעצר הסגור.

ב. **12 חודשי מאסר על תנאי** לבל יעברו במשך 3 שנים עבירה על סעיף 144 לחוק העונשין.

ג. **יחולט סכום בן 10,000 ₪**, אשר הופקד בתמורה לשחרור הרכב שבאמצעותו נעברה העבירה.

אני מורה על חילוט הנשק והתחמושת לטובת משטרת ישראל.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ה' אדר ב' תשע"ט, 12 מרץ 2019.